

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცდათვრამეტი

ოთხი სისამაგლის გამოაშკარავება: აჯანყების ისტორიული პარალელი
ლაოდიკიური ადვენტიზმის ფარგლებში

Jeff Pippenger

2024-02-11

ამორეველთა ისტორია გამოყენებულია იმ დროის წარმოსაჩენად, როდესაც ღვთის რისხვა აღსრულდება ლაოდიკეელ ადვენტიზმზე. და უაიტი მიუთითებს, რომ ღვთის მიერ თავისი სასჯელის აღსრულების დრო უკანასკნელ დღეებში, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება, იგივეა, რაც იყო მაშინ, როცა ღმერთმა თავისი რისხვა მოავლინა ამორეველებზე. იგი ამბობს: „თუმცა“ ამორეველთა ერი „თვალსაჩინო იყო თავისი კერპთაყვანისმცემლობითა და გახრწნილებით, მას ჯერ კიდევ არ ჰქონდა ავსებული თავისი ურჯულოების სასმისი... გულმოწყალე შემოქმედი მზად იყო, მათი ურჯულოებისთვის მოეთმინა მეოთხე თაობამდე. შემდეგ კი, თუ უკეთესობისაკენ არავითარი ცვლილება არ გამოჩნდებოდა, მისი სამართალი მათზე უნდა დაცემულიყო. უცდომელი სიზუსტით უსასრულო კვლავაც ანგარიშს უწევს ყველა ერს. ვიდრე მისი წყალობა მონანიებისკენ მოწოდებებით არის შეთავაზებული, ეს ანგარიში ღიად დარჩება; მაგრამ როდესაც რიცხვები მიაღწევს იმ გარკვეულ ოდენობას, რომელიც ღმერთს აქვს დადგენილი, მისი რისხვის მსახურება იწყება. ანგარიში იხურება. ღვთიური მოთმინება წყდება.“

და უაიტი მკაფიოდ აკავშირებს ღვთის რისხვის მსახურებას ლაოდიკეის ადვენტიზმის წინააღმდეგ ეზეკიელის მიერ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ილუსტრაციის დროს იმასთან, რომ იგი იწყება მაშინ, როდესაც მათი ურჯულოების სასმისი ივსება, და ეს სასმისი თავის სისავსეს მეოთხე თაობაში აღწევს. მთელი ეს ინფორმაცია წარმოდგენილია იმ ხილვის კონტექსტში, რომელიც მერვე თავში დაიწყო და რომელიც ოთხ მზარდ სისამაგლეს ასახავს.

მაშინ მან მითხრა: კაცის ძეო, ახლა აღაპყარ თვალნი შენნი ჩრდილოეთისკენ. და აღვაპყარნი თვალნი ჩემნი ჩრდილოეთისკენ, და აჰა, ჩრდილოეთით, სამსხვერპლოს კარიბჭესთან, შესასვლელში იდგა ეს შურის ხატი. და მითხრა მან კიდევ: კაცის ძეო, ხედავ თუ არა, რას აკეთებენ ისინი? იმ დიდ სისამაგლეებს, რომელთაც აქ სჩადის ისრაელის სახლი, რათა მე შორს წავიდე ჩემი საწმიდრიდან? მაგრამ კვლავ მიიქეცი, და იხილავ კიდევ უფრო დიდ სისამაგლეებს. და მიმიყვანა ეზოს კართან; და როცა შევხედე, აჰა, კედელში იყო ერთი ხერელი. მაშინ მითხრა მან: კაცის ძეო, ახლა გათხარე კედელში; და როცა კედელში გავთხარე, აჰა, იყო კარი. და მითხრა მე: შედი და იხილე ის ბოროტი სისამაგლეები, რომელთაც ისინი აქ სჩადიან. და შევედი და ვიხილე; და აჰა, ყოველი სახე ქვეწარმავლებისა, და სამაგელი მხეცებისა, და ისრაელის სახლის ყოველი კერპი, გამოსახული იყო კედელზე ირგვლივ. და იდგა მათ წინაშე ისრაელის სახლის უხუცესთაგან სამოცდაათი კაცი, და მათ შორის შუაში იდგა იააზანია, შაფანის ძე, თითოეულს ხელში თავისი საცეცხლოური ეჭირა; და საკმევლის სქელი ღრუბელი ადიოდა. მაშინ

მითხრა მან: კაცის ძეო, იხილე თუ არა, რას აკეთებენ სიბნელეში ისრაელის სახლის უბუცესნი, თითოეული თავის გამოსახულებათა პალატებში? რადგან ამბობენ ისინი: უფალი ვერ გვხედავს; უფალმა მიატოვა ქვეყანა. და მითხრა კიდევ: კვლავ მიიქეცი, და იხილავ კიდევ უფრო დიდ სისადაგლეებს, რომელთაც ისინი სჩადიან. მაშინ მიმიყვანა უფლის სახლის კარიბჭის შესასვლელთან, რომელიც ჩრდილოეთისკენ იყო; და აჰა, იქ ისხდნენ დედაკაცები და ტიროდნენ თამუზისათვის.

მაშინ მითხრა მან: იხილე ეს, ძეო კაცისა? კვლავ მიბრუნდი, და ამათზე უფრო დიდ სიბილწეებს იხილავ. და შემიყვანა უფლის სახლის შიდა ეზოში, და აჰა, უფლის ტაძრის კართან, სტოასა და სამსხვერპლოს შორის, იდგა დაახლოებით ოცდახუთი კაცი, ზურგით უფლის ტაძრისკენ და სახით აღმოსავლეთისკენ; და თავყანს სცემდნენ მზეს აღმოსავლეთის მხარეს. მაშინ მითხრა მან: იხილე ეს, ძეო კაცისა? ნუთუ მცირე საქმეა იუდას სახლისთვის, რომ სჩადიან იმ სიბილწეებს, რომელთაც აქ სჩადიან? რადგან ძალადობით აავსეს ქვეყანა და კვლავაც დაბრუნდნენ ჩემს განსარისხებლად; და აჰა, რტოს ცხვირთან მიიტანენ. ამიტომ მეც რისხვით მოვექცევი მათ: ჩემი თვალი არ შეიბრალებს და არც მე შევიწყალებ; და თუნდაც დიდი ხმით ჩამძახოდნენ ყურში, არ მოვუსმენ მათ. ეზეკიელი 8:5–18.

მას შემდეგ, რაც ეზეკიელს ეჩვენა პირველი სისადაგლე — საკურთხეველის კარიბჭის შესასვლელთან შურის ხატის აღმართვა, — მას ეცნობა, რომ მას კიდევ უფრო დიდი სისადაგლეები ეჩვენება, ვიდრე შურის ხატია. მეორე სისადაგლე წარმოდგენილია საიდუმლო პალატებით, სადაც ხელმძღვანელობა, წარმოდგენილი როგორც უბუცესი კაცები, აღავლენს ლოცვას, წარმოდგენილს საკმევლით, და აცხადებს, რომ უფალმა მიატოვა ქვეყანა და მათ ვერ ხედავს. მაგრამ ეზეკიელს ეცნობა, რომ იგი ამათზე კიდევ უფრო დიდ სისადაგლეებს იხილავს.

მესამე სისადაგლე წარმოდგენილია „ქალებით, რომლებიც ტიროდნენ თამუზისათვის,“ მაგრამ ამაზე კიდევ უფრო დიდი სისადაგლეც არსებობს, რადგან მეოთხე სისადაგლე წარმოაჩენს ოცდახუთი კაცისგან შემდგარ ხელმძღვანელობას, რომელიც მზეს ეთაყვანებოდა, ზურგით ტაძრისკენ.

მეოთხე სისადაგლეში გამოითქმის განცხადება, რომ „ხუცესთა შორის კაცებმა“ „ქვეყანა ძალადობით აავსეს და კვლავ მომაქციეს რისხვად; და, აჰა, რტოს ცხვირთან მიაქვთ.“ „განმარისხების დღე“ არის დღე, როცა იწყება ღვთის რისხვის მსახურება, როგორც ეს მოხდა ძველ ისრაელთან, როდესაც მათ აღთქმული ქვეყნის შესახებ იესო ნავეს მისა და ქალების უწყება უარყვეს. ბეჭდის გზავნილის უარყოფა აღნიშნავს იმ დროს, როცა იერუსალიმისათვის ურჯულოების სასმისი აივსება. იესო ნავეს ძე და ქალები წარმოადგენენ მცირე გუნდს, რომლებიც არიან ის ერთგული მცირერიცხოვანნი, ვინც გმინავენ და ღალატებენ ეკლესიასა და ქვეყანაში არსებულ სისადაგლეთა გამო.

მაშინ მოსემ და აარონმა პირქვე დაემხნენ ისრაელის ძეთა მთელი კრებულის წინაშე. და იეშუა ნავეს ძე და ქალები იეფუნეს ძე, რომლებიც იმათ შორის იყვნენ, ვინც ქვეყანა დაზვერა, სამოსელი შემოიხიეს; და უთხრეს ისრაელის ძეთა მთელ საზოგადოებას: ქვეყანა, რომელიც გავიარეთ მის დასაზვერად, მეტად კარგი

ქვეყანაა. თუ უფალი სათნოდ მიგვიღებს, შეგვიყვანს ამ ქვეყანაში და მოგვცემს მას — ქვეყანას, სადაც რძე და თაფლი მოედინება. ოღონდ ნუ აღუდგებით უფალს, და ნუ შეგეშინდებათ იმ ქვეყნის ხალხისა, რადგან ისინი ჩვენთვის პურივით არიან; მათ მფარველობა განემორა, ხოლო უფალი ჩვენთანაა: ნუ გეშინიათ მათი. მაგრამ მთელმა კრებულმა თქვა, რომ ჩაექოლათ ისინი. და უფლის დიდება გამოეცხადა საკრებულო კარავში ისრაელის ძეთა წინაშე. და უთხრა უფალმა მოსეს: როდემდე უნდა მაბრაზებდეს ეს ხალხი? და როდემდე არ უნდა მერწმუნონ მათ, მიუხედავად ყველა იმ ნიშნისა, რაც მათ შორის მოვიმოქმედე? დავცემ მათ შავი ჭირით, მოვუსპობ მათ მემკვიდრეობას და შენგან შევქმნი მათზე დიდსა და ძლიერ ერს. რიცხვნი 14:5–12.

„განრისხება“, რომელიც ამბოხებულებმა გამოიწვიეს რიცხვთა წიგნში, და აგრეთვე ეზეკიელთან, დაფუძნებულია ამბოხებულის უარზე აღიაროს ის „ნიშნები“, რომლებიც გამოცხადდა. „ნიშნები“, რომლებიც მოსეს დროს იქნა უარყოფილი, იყო ის „ნიშნები“, რომლებიც მილერიტთა ისტორიაში ღვთის ძალის გამოცხადებას განასახიერებდა. ძველმა ისრაელმა ღმერთი განარისხა იმით, რომ უარყო მისი ძალის გამოცხადების „ნიშნები“ მათი საძირკვლისმიერი ისტორიის ფარგლებში. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, თანამედროვე ისრაელიც ასევე უარყოფს (ზურგს აქცევს) სწორედ იმ საძირკვლისმიერ ისტორიას, რომელიც უნდა ყოფილიყო ის „ნიშანი“, რომელიც მათ საშუალებას მისცემდა „ეცნოთ“ შუალამის ღადადის ისტორიის გამეორება, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მეორდება.

ღმერთი მეამბოხეებს ნებას აძლევს იხილონ ღვთის ძალის გამოცხადების განმეორება, რადგან სწორედ ღვთის ძალის გამოცხადების ეს განმეორება იყო არა მხოლოდ გვიანი წვიმა, არამედ ის ჭეშმარიტება, რომელიც მათ იხსნიდა, იმათ შორის რომ ყოფილიყვნენ, ვისაც ჭეშმარიტება უყვარდა.

ეზეკიელის მერვე თავის ოთხი სისაძაგლის ლაოდვიკიელი ადვენტიზმის ოთხი თაობის სიმბოლოებად განსაზღვრა არის იმ უწყების ნაწილი, რომელსაც უკანასკნელ დღეებში იუდას ტომის ლომი ხსნის. პირველი თაობა დაიწყო 1863 წლის ამბოხებით, ხოლო ოცდახუთი წლის შემდეგ, 1888 წელს, მოვიდა ის ამბოხება, რომელმაც მეორე თაობის დასაწყისი აღნიშნა ფარული პალატების სიმბოლოთი. ოცდათერთმეტი წლის შემდეგ, 1919 წელს, უ. უ. პრესკოტის წიგნის, სათაურით The Doctrine of Christ, გამოქვეყნებამ მესამე თაობის დასაწყისი აღნიშნა, რომელიც ეზეკიელს წარმოდგენილი ჰყავდა როგორც ქალები, რომლებიც თამუხს დასტიროდნენ. ამის შემდეგ ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ, 1957 წელს, წიგნის, Questions on Doctrine, გამოქვეყნებით მოვიდა მეოთხე თაობა, რომელიც მიუთითებს იმ დროს, როცა მეამბოხენი აღმოსავლეთიდან აღმავალ ბეჭდვის უწყებას დაუპირისპირდებიან და მზეს თაყვანს სცემენ.

ჩვენ დავიწყებთ ლაოდვიკიური ადვენტიზმის ამბოხების მეორე თაობის განხილვას, რომელმაც 1888 წელს მინეაპოლისის გენერალურ კონფერენციას მიაღწია. მნიშვნელოვანია გვახსოვდეს, რომ ეზეკიელის ოთხივე სისაძაგლე იერუსალიმში ხდება; თუმცა ისინი ამბოხების პროგრესულ ისტორიას წარმოადგენენ, ეს ყოველთვის ეხება იმ ამბოხებას, რომელიც იმ ქალაქის შიგნით ხდება, რომელიც უკანასკნელ

დღეებში ლაოდვიკურ ადვენტიზმს წარმოადგენს.

„იერუსალიმის დაღუპვის ნიშნებს შორის ქრისტემ თქვა: „მრავალი ცრუწინასწარმეტყველი აღდგება და მრავალს აცდუნებს“. მართლაც აღდგნენ ცრუწინასწარმეტყველნი, აცდუნებდნენ ხალხს და მრავალრიცხოვან ბრბოებს უდაბნოში მიუძღვებოდნენ. მისნებმა და ჯადოქრებმა, რომლებიც სასწაულმოქმედ ძალას იჩემებდნენ, ხალხი თავიანთ კვალზე მთის უკაცრიელ ადგილებში გაიყოლეს. მაგრამ ეს წინასწარმეტყველება უკანასკნელი დღეების შესახებაც ითქვა. ეს ნიშანი მეორედ მოსვლის ნიშნადაც არის მიცემული. ახლაც ცრუქრისტეები და ცრუწინასწარმეტყველნი ნიშნებსა და სასწაულებს აჩვენებენ, რათა აცდუნონ მისი მოწაფენი. განა არ გვესმის შემახილი: „აჰა, იგი უდაბნოშია“? განა ათასები არ გასულან უდაბნოში, იმ იმედით, რომ ქრისტეს იპოვიდნენ? და განა ათასობით შეკრებიდან, სადაც ადამიანები ამტკიცებენ, რომ გარდაცვლილთა სულებთან კავშირს ამყარებენ, ახლა არ ისმის მოწოდება: „აჰა, იგი საიდუმლო ოთახებშია“? სწორედ ეს არის ის მტკიცება, რომელსაც სპირიტიზმი აყენებს. მაგრამ რას ამბობს ქრისტე? „ნუ დაიჯერებთ. რადგან როგორც ელვა აღმოსავლეთიდან გამოდის და დასავლეთამდეც ელავს, ასევე იქნება კაცის ძის მოსვლაც.“⁴⁴ ქრისტესადმი სურვილი, 631.

საიდუმლო პალატები სპირიტიზმის სიმბოლოა, ხოლო ეზეკიელის მერვე თავში აღწერილი მეორე სისაძაგლე ტაძრის შიგნით ხდება, სადაც მიწიერი გამოსახულებები კედლებზე ფარულად იყო ჩამოკიდებული.

ასე რომ, შევედი და ვიხილე; და აჰა, ყოველგვარი მცოცავი არსებათა სახე, საძაგელი მხეცები და ისრაელის სახლის ყველა კერპი, გარშემო კედელზე გამოსახული. და მათ წინ იდგა ისრაელის სახლის უხუცესთა სამოცდაათი კაცი, ხოლო მათ შუაგულში იდგა შაფანის ძე იააზანია, თითოეულს თავის ხელში საცეცხლოური ეპყრა; და საკმევლის სქელი ღრუბელი აღიმართებოდა. მაშინ მითხრა მან მე: კაცის ძეო, იხილე თუ არა, რას სჩადიან ისრაელის სახლის უხუცესნი ბნელში, თითოეული თავისი გამოსახულებათა პალატებში? რადგან ამბობენ: უფალი ვერ გვხედავს; უფალმა მიატოვა ქვეყანა. ეზეკიელი 8:10–12.

ეზეკიელი ხედავს „ისრაელის სახლის კერპებს, რომლებიც სავანის კედლებზე იყო გამოსახული“, მაგრამ მას ნათლად ეუწყება, რომ ეს ამბოხება ასევე ხდებოდა თითოეული უხუცესი კაცის „სახეთა პალატებში“. ამბოხება სიტყვასიტყვითი ტაძრის შიგნით ავლენს ამბოხებას ადამიანური ტაძრის შიგნით.

„ტაძრის განწმედით ქვეყნიერების მყიდველებისა და გამყიდველებისგან, იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განწმინდა გული ცოდვის შებილწულებისაგან, იმ მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური ვნებებისაგან და ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მალაქია 3:1–3 ციტირებულია.“ ქრისტეს ცხოვრების სურვილი, 161.

მეორე სისაძაგლე წარმოადგენდა ბოროტების გამოვლენას როგორც ეკლესიის შიგნით, ასევე იმ უხუცესთა გონებაში, რომლებიც ეკლესიის მცველნი უნდა ყოფილიყვნენ. იქ გამოვლენილი ბოროტება არის სპირიტუალიზმის ბოროტება. ნოეს დღეებში, როდესაც

ადამიანთა გულის ყოველი ზრახვა ბოროტი იყო, წარღვნამდელმა ხალხმა თავიანთი ურჯულოების სასმისი აავსო.

და იხილა ღმერთმა, რომ დიდი იყო ადამიანის ბოროტება დედამიწაზე და რომ მისი გულის აზრთა ყოველი წარმონაქმნი მუდამ მხოლოდ ბოროტი იყო. დაბადება 6:5.

მეორე თაობა განსაზღვრავს, როდის შემოვიდა სპირიტუალიზმი როგორც იერუსალიმის ხელმძღვანელებში, ასევე ლაოდიკიური ადვენტიზმის კორპორაციულ სტრუქტურაში. ის, რასაც „ისრაელის სახლის უბუცესნი“ აკეთებდნენ „ზნელში“, თავიანთ „სახეთა პალატებში“, მიუთითებს, რომ „მათი გულის ზრახვათა ყოველი წარმოსახვა მხოლოდ ბოროტი იყო“. და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ იერუსალიმის განადგურება წარმოადგენს ქვეყნიერების აღსასრულს, ხოლო ნოეს დღეებში წარღვნის მოწმობაც ასევე წარმოადგენს ქვეყნიერების აღსასრულს. უკანასკნელ დღეებში ისინი, რომლებიც უარს ამბობენ ჭეშმარიტებით განწმენდაზე, სპირიტუალიზმის მიერ არიან შეპყრობილნი, როგორც ეს წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავის მეორე სისაძაგლით.

ეზეკიელის მეორე სისაძაგლე წარმოადგენს იმ ამბოხებას, რომელიც 1888 წელს მოვიდა, და ხდება მეორე თაობის სიმბოლო; მაგრამ ამაზე მეტიც, 1888 წელი და ყოველივე, რასაც იგი წარმოადგენს ან რითაც არის წარმოდგენილი, განმეორდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. და უაიტი კონკრეტულად მიუთითებს, რომ 1888 წელს ჩამოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი, და ამიტომ ეს ისტორია წარმოადგენს იმ დროს, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები ღვთის შეხებით უნდა დამხოვილიყო, და უნდა აღსრულებულიყო გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი-მესამე მუხლები.

„წინასწარ ჩამოყალიბებულ შეხედულებებზე უარის ართქმა და ამ ჭეშმარიტების მიუღებლობა საფუძვლად ედო იმ წინააღმდეგობის დიდ ნაწილს, რომელიც მინეაპოლისში გამოვლინდა უფლის უწყების მიმართ ძმები უაგონერისა და ჯოუნზის მეშვეობით. ამ წინააღმდეგობის აღძვრით სატანამ შეძლო, დიდწილად დაეხმო ჩვენი ხალხისთვის სულიწმიდის ის განსაკუთრებული ძალა, რომლის მინიჭებაც ღმერთს ასე მეტად სურდა მათთვის. მტერმა ხელი შეუშალა მათ, მიეღოთ ის ქმედითობა, რომელიც მათი შეიძლება ყოფილიყო ჭეშმარიტების წუთისოფლისთვის გაცხადებაში, როგორც მოციქულებმა იქადაგეს იგი ორმოცდამეათე დღის შემდეგ. ნათელს, რომელიც მთელ დედამიწას უნდა მოჰფენოდა თავისი დიდებით, წინააღმდეგობა გაუწიეს, და ჩვენი საკუთარი ძმების მოქმედებით იგი დიდწილად მოშორებული იქნა ქვეყნიერებას.“ Selected Messages, book 1, 235.

1888 წლის ისტორიამ წარმოადგინა მაგალითი უკანასკნელი წვიმის შეტყობინების უარყოფისა, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს მოვიდა. 1888 წარმოადგენს ლაოდიკიელი ადვენტიზმის მეორე თაობის სიმბოლოს, რომელიც ეზეკიელის მეორე სისაძაგლით არის წარმოდგენილი, და იქ აღწერილი ისტორია მიუთითებს ამბოხებაზე, რომლის ტიპიც ეზეკიელთან მოხსენიებული სამოცდაათი უბუცესი იყო.

მათი ამბოხება წარმოადგენდა სპირიტუალიზმს და პარალელს ავლებდა გამოსაცდელი დროის სასმისის აღსებას ნოეს დღეებთან. ამ შეტყობინების უარყოფა ასახავდა ხელმძღვანელობის მიერ უკანასკნელი წვიმის შეტყობინების უარყოფას, რომელსაც უნდა გამოეცხადებინა ისლამის მესამე „ვაის“ მოსვლა.

„გვიანი წვიმა ღვთის ხალხზე უნდა გადმოვიდეს. ძლიერი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“
Review and Herald, April 21, 1891.

ხელმძღვანელობამ, რომელმაც 1888 წელს ეს უწყება უარყო, წინასახედ იქცა 2001 წლის 11 სექტემბერს ისლამის უწყების უარყოფისა; მაგრამ ღმერთს განზრახული აქვს წარმოშვას ძალის ისეთი გამოცხადება, რომლის მოწმენიც ის ხელმძღვანელები გახდებიან, როგორც მათზე აღსრულებული მისი სამსჯავროს ნაწილი. გვიანი წვიმის ძალის გამოცხადება ბეჭდვის პერიოდის დასასრულს ხდება. იგი დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, მაგრამ თავის კულმინაციას აღწევს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი-ნახევარი დღის ბოლოს, როდესაც მოდის „დიდი მიწისძვრა“.

1888 წლის უწყება იყო ლაოდიკიისადმი მიმართული უწყება — უკანასკნელი მოწოდება იმ ოდესღაც რჩეული ხალხისათვის, რომელთაც იმ დროს გვერდს უვლიდნენ.

„ცნობა, რომელიც ჩვენ მოგვცა ა. ტ. ჯონსისა და ე. ჯ. უაგონერის მიერ, არის ღვთის ცნობა ლაოდიკიის ეკლესიისადმი, და ვაი ყველას, ვინც აღიარებს, რომ სწამს ჭეშმარიტება, და მაინც სხვებს არ არეკლავს ღვთისგან ბოძებულ სხივებს.“ The 1888 Materials, 1053.

1888 წლის უწყება წარმოადგენდა იმ უწყებას, რომელმაც ცხადყო, რომ როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები დაემხო 2001 წლის 11 სექტემბერს, ლაოდიკიის ეკლესიისადმი პირდაპირი მოწმობა უნდა მიცემულიყო; და ეს პირდაპირი მოწმობა არის ისლამის უწყება მესამე ვაისა, რომელსაც, როცა განდგომილ ხალხს მოეფრქვევა, ძალუძს ისინი სიცოცხლედ აღადგინოს, როგორც ძლიერი ლაშქარი.

„ჩვენს ეკლესიებსა და დაწესებულებებს უნდა მიეცეს პირდაპირი მოწმობა, რათა მძინარენი გამოიფხიზლონ.“

„როცა უფლის სიტყვას ირწმუნებენ და ემორჩილებიან, მტკიცე წინსვლა მოხდება. ახლა დავინახოთ ჩვენი დიდი საჭიროება. უფალს არ შეუძლია ჩვენი გამოყენება, სანამ ის სიცოცხლეს არ შთაბერავს გამხმარ ძვლებს. გავიგონე წარმოთქმული სიტყვები: „ღვთის სულის ღრმა ზემოქმედების გარეშე გულზე, მისი სიცოცხლისმომნიჭებელი გავლენის გარეშე, ჭეშმარიტება მკვდარ ასოდ იქცევა.““
Review and Herald, November 18, 1902.

1888 წელი აღნიშნავს ადვენტიზმის მეორე თაობის დასაწყისს, მაგრამ იგი ასევე გვაძლევს წინასწარმეტყველების ხაზს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს შეესაბამება. 2001 წლის 11 სექტემბერს ღმერთმა ის ადამიანები, რომლებმაც აირჩიეს მიეღოთ, რომ ისლამის შეტევა მიწიერ მხეცზე წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო, კვლავ ძველ

ბილიკებზე დააბრუნა. ღვთის ხალხს სჭირდებოდა დაბრუნებოდა უილიამ მილერის საგანძურს და განათლებულიყო იმ ფუნდამენტურ ჭეშმარიტებებში, რომლებიც მოიცავდა პირველი და მეორე „ვაი“-ს აღსრულებას, რამაც, თავის მხრივ, იმ დროისთვის მესამე „ვაი“-ს დადგომა დაადგინა. როგორც კი ეს ადამიანები იმ ძველ ბილიკებს დაუბრუნდნენ, მათ მიეცათ დანახვა აბაკუმის ორი დაფის სიწმინდისა.

1863 წლის აჯანყებამ აბაკუმის ორი დაფის წინააღმდეგ, რომლებიც მილერის ძვირფასი საუნჯეა და ასევე ადვენტიზმის საფუძვლებია, წინასწარმეტყველურად წარმოაჩინა აჯანყება, რომელიც განმეორდა 2001 წლის 11 სექტემბერს; რადგან კიდევ ერთხელ ლაოდიკიური ადვენტიზმის ხელმძღვანელობას მიეცა შესაძლებლობა, დაეცვა მილერის საუნჯენი ან უარეყო ისინი. ადვენტიზმის ოთხივე თაობა, რომლებიც ეზეკიელის მერვე თავშია წარმოდგენილი, აგრეთვე წარმოადგენს ლაოდიკიური ადვენტიზმის აჯანყებას 2001 წლის 11 სექტემბერს.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ლაოდიკიური ადვენტიზმის მეორე თაობის იდენტიფიცირებას.

„ღმერთმა ადამიანი შექმნა ისეთი გრძნობებით, რომელთაც ძალუბთ მარადიული სინამდვილეების შემეცნება და მოხვევა. ეს გრძნობები წმინდა და სუფთა უნდა ყოფილიყო დაცული, ყოველგვარი მიწიერებისაგან თავისუფალი. მაგრამ ადამიანებმა მარადისობა თავიანთი გაანგარიშებიდან დაკარგეს. ღმერთი, ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, ის, ვის ხელშიც არის ყოველი სულის ხვედრი, დავიწყებულია. ცოდნით ძლიერებად მიჩნეულებმა ადამიანებმა თავიანთი თავი ღმერთის თვალში უმდაბლეს საფეხურამდე დაიყვანეს.“

„ადამიანის გონება მიწიერი გახდა. იმის ნაცვლად, რომ ღვთაებრიობის ანაბეჭდი გამოავლინოს, იგი ადამიანურობის ანაბეჭდს ავლენს. მის შიგა პალატებში დედამიწის ხატებანი ჩანს. დღესაც ჩანს ის გამრყენელი მოქმედებანი, რომლებიც ნოეს დღეებში იყო გავრცელებული და იმ დროის მცხოვრებნი ხსნის იმედს მიღმა აყენებდა.“ Signs of the Times, December 18, 1901.